

Το Επος του '40, ο Ρομπέν των Δασών και η Ανταγωνιστικότητα

Μονοπωλεί πλέον τις ειδήσεις το «κοινωνικό μέρισμα», η αναδιανομή του πλεονάσματος και οι «σκληρές διαπραγματεύσεις» με την τρόικα. Κάθε δημόσια τοποθέτηση κυβερνητικού εκπροσώπου εστιάζεται στην περήφανη αντίσταση των Ελλήνων αξιωματούχων απέναντι στις απαιτήσεις των «δανειστών». Η κρίση παρουσιάζεται από την επίσημη Πολι-

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ ΓΩΔΗ
επιχειρηματία

τεία λίγο πολύ σαν το Επος του '40 και όλοι οι Έλληνες ως στρατιώτες με ματωμένη χλαίνη, που είναι μεν μικροί αλλά θα σταματήσουν, στο τέλος, τον εχθρό.

Οι πάντες καταριούνται όσους συναινούν σε μέτρα που οδηγούν τον κόσμο και κάθε επιχειρηματικό κλάδο της ελληνικής οικονομίας σε μαρασμό, η οργή ξεχειλίζει για τα φοροεισπρακτικά μέτρα που έχουν δυναμιτίσει κάθε οικογενειακό προγραμματισμό, για το άτυπο ενοίκιο που πληρώνουν οι ιδιοκτήτες σπιτιών, επιχειρήσεων και πατρογονικών κτημάτων σε ένα κράτος-συνεταίρο, για τους μισθούς που κατακυλούν, για τα νοσοκομεία που δε λειτουργούν, για τους εκπαιδευτικούς που καθαρίζουν σχολικές αίθουσες, για τους γνωστούς και φίλους που έχουν μείνει άνεργοι ή ξενιτεύονται, για τις δουλειές που πηγαινούν από το κακό στο χειρότερο, για τις τράπεζες που λεφτά πήραν και λεφτά δεν δίνουν.

Ως πολίτης που εδώ και 25 χρόνια «επιχειρεί» στην Ελλάδα, αγανακτώ κάθε φορά που ακούω κάποιον από το οικονομικό επιτελείο να μιλά για τη «στροφή στην ανταγωνιστικότητα», χωρίς όμως να αντιλαμβάνεται ότι αυτό συνεπάγεται την παράλληλη εφαρμογή αναπτυξιακών μέτρων στρατηγικού χαρακτήρα και χωρίς, κυρίως, να έχει καταλάβει πως τα μέτρα που έχουν αλόγιστα ληφθεί έχουν εξαντλήσει το διαθέσιμο εισόδημα, το οξυγό-

νο δηλαδή της οικονομίας, από κάθε νοικοκυριό και επιχείρηση της χώρας.

Χωρίς διαθέσιμο εισόδημα, με μισθούς και συντάξεις πείνας, με την ανεργία στους νέους και ελεύθερους επαγγελματίες σε σημείο κοινωνικής ρήξης, χωρίς ρευστότητα στην αγορά, με το κατακύλισμα των τιμών, σε ποιους θα πωλήσεις το όποιο - έστω «ανταγωνιστικό»- προϊόν; Όταν δεν φρόντισες ούτε φροντίζεις ακόμη και τώρα ως χώρα να επενδύσεις στην εκπαίδευση, στην κατάρτιση, στην τεχνολογία, στην ανάπτυξη, όταν συμπιέζεις απλώς τις τιμές, δεν γίνεσαι ούτε θα γίνεις ποτέ «ανταγωνιστικός». Γίνεσαι, απλώς, «φθηνός». Και ως «φθηνός» παρατείνεις απλώς για λίγο ακόμη την επιβίωσή σου, συμπαρασύροντας σε ένα δρόμο χωρίς γυρισμό τον όμοια απελπισμένο διπλανό σου, που θα δεχθεί να εργαστεί και αυτός για ακόμη λιγότερα χρήματα για να επιβιώσει.

Η φθηνία από μόνη της, σε μια αγορά χωρίς κατάλληλες δομές ή με παράδοση στην κατασκευή φθηνών καλών προϊόντων, διώχνει την ποιότητα και την οργανωμένη παραγωγή, ο ευτελισμός της εργασίας διώχνει τους ικανούς (νέους και μη) από τη χώρα. Δεν οδηγεί σε ανάπτυξη ούτε δημιουργεί δεξιότητες, παρά οδηγεί και πάλι, στην «καλύτερη» περίπτωση, στις «αγορές», δηλαδή στις αγορές δανεισμού. Όταν όλοι οι δείκτες ευημερίας παραπέμπουν σε διάλυση του κοινωνικού ιστού της χώρας, αυτό είναι το ζητούμενο;

Ο κατήφορος της «φθηνίας» θα συμπαρασύρει τους πάντες στο πέρασμά της, και μαζί τις αξίες της κοινωνίας και τις αρχές της δημοκρατίας. Αν δεν σταματήσει τώρα, θα είναι πολύ αργά και κανένας λόγος πανηγυρικός, δημιουργικές στατιστικές πλεονασμάτων ή φαντασία σοσιαλιστικής αναδιανομής του πλούτου δε θα μας σώζει. Και σε μια στοιχειωμένη χώρα ο Ρομπέν των Δασών δεν θα έχει από ποιον να πάρει και σε ποιον να μοιράσει το κοινωνικό του μέρισμα.